

[Bạn đọc làm báo](#)

Viết về và viết cho những người sáng lập Câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng

- [In](#)
- [Ý kiến](#)
- [Chia sẻ:](#)

Luật gia Lê Hiếu Đằng quyết định từ bỏ đảng cộng sản Việt Nam để phản đối sự ‘suy thoái biến chất’ ‘của đảng đang nắm quyền lãnh đạo đất nước.

-
-
-
-

[Pin it](#)

Tin liên hệ

[Kịch bản nào cho tứ trụ triều đình cuối cùng của đảng Cộng sản Việt Nam](#)

Một khi đã chọn Hoa Kỳ là đồng minh, đối nội Việt Nam sẽ chuyển biến vào giai đoạn cuối cùng của tiến trình dân chủ hóa Việt Nam

[Bạn đọc làm báo](#)

[Thiên Ý](#)

28.10.2015

Ngày 11-10-2015 trên trang mạng Bauxite Việt Nam có đăng tải bài “[Đôi điều về câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng](#)” của ba đảng viên Cộng Sản Việt Nam (CSVN) là Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Công Giàu và Huỳnh Kim Báu. Nội dung bài viết đưa ra lý do thành lập, mục đích và phương cách hoạt động của Câu Lạc Bộ Lê Hiếu Đằng (CLBLHĐ) do 3 nhân vật này lập ra.

Đọc xong “[Đôi điều về câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng](#)”, chúng tôi thấy cần đưa ra một số nhận định về nội dung bài viết này.

I - Đôi điều về những người sáng lập Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng

Trong ba người chúng tôi chỉ quen biết hai người là Huỳnh Tấn Mẫm (nguyên quán Chợ Cầu, Hóc Môn, cựu sinh viên Y khoa Sài Gòn) và Huỳnh Kim Báu (nguyên quán Quảng Đà, cựu sinh viên Văn khoa Sài Gòn). Lê Công Giàu thì chúng tôi không quen biết, chỉ nghe tên và thấy hình ảnh qua báo chí, chưa một lần giáp mặt.

Cả ba đảng viên CSVN nói trên từng tham gia cái gọi là “Phong Trào thanh niên, sinh viên, học sinh đấu tranh chống Mỹ cứu nước” (Từ đây xin viết tắt là Phong Trào). Qua Phong Trào này, họ đã được “Giác ngộ lý tưởng cộng sản” và được kết nạp vào đảng CSVN trong thời kỳ còn hoạt động bí mật trước năm 1975. Sau năm 1975, cả ba nhân vật này đều được nắm các chức vụ có tiếng trong bộ máy đảng và nhà nước chế độ độc tài, toàn trị CSVN. Huỳnh Tấn Mẫm từng là Chủ tịch Hội Liên hiệp Sinh viên Việt Nam, rồi Đại biểu Quốc hội đầu tiên sau ngày thống nhất đất nước. Sau đó được cho đi học ở Liên Xô lấy bằng Tiến sĩ chính trị học để sau khi tốt nghiệp về dạy ở trường đảng. Huỳnh Kim Báu được đảng phân công cho giữ chức Tổng thư ký Hội Trí thức yêu nước, để quản lý “giới trí thức ngụy” trong thành phố Sài Gòn mới đổi tên thành HCM. Sau đó còn làm thêm chức vụ chính quyền nào nữa, chúng tôi không rõ. Có lẽ cả ba sáng lập viên CLBLHĐ này, nay đã về hưu, nhưng vẫn còn sinh hoạt đảng, vì không thấy công khai tuyên bố ra khỏi đảng như Lê Hiếu Đằng.

II - Viết cho những người sáng lập Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng một số nhận định

Sau khi đọc nội dung bài “[Đôi điều về câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng](#)”, chúng tôi thấy cần viết cho những người sáng lập Huỳnh Tấn Mẫm, Huỳnh Kim Báu và Lê Công Giàu một số nhận định sau đây:

1 - Chúng tôi rất thất vọng và lấy làm tiếc, là cho đến giờ này, mà các anh vẫn chưa nhìn ra được thực chất của cuộc nội chiến ý thức hệ Quốc-Cộng vừa qua tại Việt Nam (1954-1975), vẫn không nói lên sự hối tiếc, ăn năn về một quá khứ sai lầm đã tin theo Việt Cộng gây hại cho đất nước, mà nay lại viết một cách tự hào rằng “Anh Lê Hiếu Đằng là bạn chiến đấu thân thiết của chúng tôi, những người từng hoạt động bí mật trong lòng Sài Gòn, từng vào sinh ra tử, nếm trải tù đày tra tấn của một chế độ do thực dân và đế quốc nuôi dưỡng. Lê Hiếu Đằng đã hiến dâng cả cuộc đời từ lúc còn thanh niên cho đến khi nằm xuống ở tuổi 70 cho lý tưởng cứu nước, giải phóng dân tộc, giải phóng con người, giành lại độc lập cho đất nước, tự do dân chủ và hạnh phúc cho nhân dân...”

Chúng tôi xin nhắc các anh, thực chất của cuộc nội chiến mà mọi người Việt Nam yêu nước đã nhìn ra ngay từ đầu và cảm thấy đau xót, đó là một cuộc nội chiến ý thức hệ Quốc-Cộng, do Cộng sản Bắc Việt lúc bấy giờ phát động, tiến hành dưới chiêu bài “Chiến tranh chống đế quốc Mỹ, giải phóng dân tộc”, thống nhất đất nước, với công cụ quân sự, chính trị là “Mặt Trận Dân tộc Giải phóng Miền Nam” và “Chính phủ Cách mạng Lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam”. Trong cuộc chiến “cốt nhục tương tàn” này, cả hai chính quyền Bắc-Nam đều bị ngoại bang sử dụng như những công cụ chiến lược một thời, đất nước trở thành bãi chiến trường tiêu thụ cho hết những vũ khí tồn đọng sau Thế Chiến II và thử nghiệm thêm các loại vũ khí mới cho cả hai phe cộng sản quốc tế và tư bản toàn cầu; nhân dân Việt Nam hai miền đã là nạn nhân khôn khổ trong cuộc chiến tranh “nồi da xáo thịt”, đẫm máu này. Có khác chăng là chính quyền độc tài đảng trị Việt Nam Dân chủ Cộng hòa (VNDCCH) ở Miền Bắc lúc đó, đã là công cụ tri tình (chủ động tình nguyện làm công cụ) cho cộng sản quốc tế, cầm đầu là hai tân đế quốc đỏ Nga-Hoa, nên đã chủ động phát động cuộc nội chiến. Còn chính quyền chế độ dân chủ pháp trị Việt Nam Cộng hòa (VNCH) ở Miền Nam chỉ là công cụ ngay tình (bị động, bị buộc làm công cụ) cho phe tư bản chủ nghĩa (hay còn gọi là Thế giới Tự do), đứng đầu là “đế quốc Mỹ” như các anh quen gọi, trong một cuộc chiến tự vệ hay ủy nhiệm của ngoại bang.

Thực chất trên, chúng tôi cho là Lê Hiếu Đằng, người bạn chiến đấu của các anh đã nhìn ra tuy có trễ, nhưng chưa muộn (trước khi nhắm mắt lìa đời) để có những nhận thức và hành động công khai chứng tỏ sự “phản tỉnh hoàn toàn” của mình, chứ không như các anh cho rằng Lê Hiếu Đằng “Cho đến khi mắc bệnh hiểm nghèo, vào những phút cuối cùng trên giường bệnh anh vẫn son sắt một lòng vì lý tưởng cao đẹp đó (lý tưởng cứu nước, giải phóng

dân tộc, giải phóng con người, vốn là lý tưởng cộng sản đưa ra để mê hoặc các anh và nhiều người)...”

2 - Phải chăng vì không hiểu thực chất của cuộc nội chiến “nổi da xáo thịt” này (1954-1975) dưới sự lèo lái của ngoại bang, mà các anh không cảm thấy ân hận và đau xót trước nỗi đau chung của cả dân tộc, lại vẫn tỏ ra tự hào về quá khứ sai lầm, khi khoe mình là “những người từng hoạt động bí mật trong lòng Sài Gòn, từng vào sinh ra tử, ném trái tù đày tra tấn của một chế độ do thực dân và đế quốc nuôi dưỡng...”. Thế chế độ độc tài đảng trị ở Miền Bắc lúc đó do thực dân và đế quốc nào nuôi dưỡng, so sánh với chế độ dân chủ VNCH ở Miền Nam cùng thời thì sao, chế độ nào tốt đẹp hơn đã cho các anh điều kiện thuận lợi ăn học, khôn lớn; và chế độ hậu thân của nó hiện nay (Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam) đã và đang gây họa cho dân, cho nước như thế nào, các anh có biết không?

Đúng ra lúc này, các anh phải “phản tỉnh”, cúi mặt sám hối về những sai lầm quá khứ đã lỡ tin, theo và hành động theo Đảng CSVN như những kẻ đồng lõa, gây hậu quả nghiêm trọng, toàn diện, di hại lâu dài cho dân, cho nước. Ít ra các anh cũng phải làm được như “Lê Hiếu Đằng là bạn chiến đấu thân thiết” của các anh trước khi nhắm mắt, dù có trễ cũng chưa muộn.

3 - Tại sao các anh đã không làm được như Lê Hiếu Đằng mà lại dám nhân danh Lê Hiếu Đằng đứng ra thành lập Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng. Phải chăng các anh chỉ muốn lợi dụng tên tuổi và sự can đảm của Lê Hiếu Đằng để đánh bóng tên tuổi của mình, nhưng lại không có can đảm công khai “phản tỉnh” viết lên sự hối tiếc về một quá khứ sai lầm đã theo đảng cộng sản và bằng hành động dứt khoát ly khai khỏi đảng CSVN như Lê Hiếu Đằng đã làm. Vì “tình thế cách mạng chưa chín muồi” ư? Tại sao các anh không dám góp phần tạo ra “tình thế chín muồi” như Lê Hiếu Đằng kêu gọi? Phải chăng các anh không dám có thái độ dứt khoát và hành động quyết liệt như Lê Hiếu Đằng vì sợ nguy hiểm cho bản thân, gia đình (bị bắt bớ tù đày...) sợ mất hết đặc quyền, đặc lợi hiện có của những cán bộ về hưu?

Dường như các anh đang chọn cách ứng xử của các cán bộ đảng viên đi trước, tìm sự an toàn cho bản thân và gia đình, nên chỉ thể hiện sự “phản tỉnh nửa vời” sau khi về hưu, không còn nắm quyền lực, mới dám lên tiếng phê bình mạnh mẽ những tiêu cực, sai lầm của một số cá nhân lãnh đạo, vẫn ở mức độ phê bình nội bộ, đụng nhẹ đến chính sách sai lầm, tránh né tối đa để không bị kết tội là những phân tử đối kháng, phản đảng, phản động chống chế độ. Hay là các anh muốn noi gương người bạn chiến đấu Lê Hiếu Đằng

chỉ đến phút chót nằm trên giường bệnh mới dám có nhận thức và hành động dứt khoát, quyết liệt chứng tỏ sự “phản tỉnh hoàn toàn” của mình?

4 - Phải chăng vì sợ nguy hiểm và tạo vỏ bọc an toàn cho chính mình, nên giờ đây dù đã phản tỉnh về nhận thức (những sai lầm bản thân, sai lầm của đảng và chế độ CS) nhưng vẫn dẫu mặt, không dám có hành động quyết liệt, dứt khoát công khai như Lê Hiếu Đằng (công khai nói lên nhận thức sai lầm qua khứ, ra khỏi đảng, kêu gọi mọi người chống chế độ độc tài, xây chế độ tự do dân chủ...).

Vì vậy mà giờ đây, các anh muốn noi gương Lê Hiếu Đằng, nhưng lại không vượt qua nỗi sợ hãi, nên thay vì thành lập ngay một chính đảng đối lập xây dựng với đảng CSVN, (Đảng Dân Chủ Xã Hội) như ước muốn chưa đạt của người đã khuất, các anh chỉ thành lập “Câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng”, nhưng bằng mọi cách che chắn sao cho cá nhân và CLBLHĐ không bị “Đảng và Nhà Nước Ta” coi là một tổ chức “phản động” chống chế độ mà trấn áp, triệt hạ?

Chẳng thế mà các anh đã sử dụng tới đa kỹ thuật “viết và lách” trong bài “Đôi điều về câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng” được công bố như một đề cương hay tuyên bố thành lập Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng. Chẳng hạn khi viết về “Mục tiêu hoạt động của CLBLHĐ” các anh đã tránh né không dám đụng chạm đến đảng và chế độ độc tài toàn trị CSVN, nên đã viết một cách chung chung về đối tượng đấu tranh chỉ là để “chống lại một bộ phận cầm quyền thoái hoá biến chất phản dân chủ...”. Các anh viết:

“Có một Lê Hiếu Đằng tinh táo sáng suốt chọn con đường cách mạng giải phóng dân tộc để cống hiến hết sức mình mới có một Lê Hiếu Đằng can trường và dũng cảm trong cuộc đấu tranh hôm nay chống lại một bộ phận cầm quyền thoái hoá biến chất phản dân chủ, nhu nhược và hèn nhát trước chủ nghĩa bành trướng Đại Hán, kẻ thù xâm lược đã phơi bày dã tâm của chúng, hòng tìm kiếm chỗ dựa cho cái ghế quyền lực đã lung lay...”

Và như chưa đủ độ an toàn cho cá nhân các anh, trong phần “Phương thức hoạt động của Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng” các anh đã dùng danh từ “định chế” thay vì “tổ chức” chính xác hơn về mặt ngữ pháp, và chỉ dám dùng danh từ tổ chức trong cụm từ ám chỉ CLBLHĐ là “tổ chức xã hội dân sự”, khi xác định CLBLHĐ “Là một định chế được hình thành bởi ý thức tự nguyện của những trí thức và công dân yêu nước thành phố Hồ Chí Minh, Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng hoạt động dưới hình thức của một tổ chức xã hội

dân sự...”. Xin hỏi các anh ý nghĩa của những từ ngữ “Những trí thức và công dân yêu nước” là hai hay là một thành phần? Trí thức có phải là công dân yêu nước hay ngược lại?

Đồng thời với ý nghĩa gì khi các anh viết những dòng chữ này “Mọi thành viên Câu lạc bộ đều có thể có những nhận thức và những hoạt động, lời nói không giống nhau và có thể giữ quan điểm độc lập của mình, nhưng không được nhân danh Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng để hành động và phát ngôn, đặc biệt là những hoạt động và phát ngôn mang tính quá khích, cực đoan gây nên những hệ lụy không đáng có, đi ngược lại với mục tiêu của Câu lạc bộ Lê Hiếu Đằng...”.

Nếu chúng tôi không làm, ý các anh muốn như ngầm cam kết với “Đảng ta” là CLBLHĐ sẽ không có những hoạt động chống đảng và cảnh báo với các hội viên CLBLHĐ là không được có lời nói, hành động “mang tính quá khích...cực đoan” (là các hoạt động quyết liệt, công khai chống lại Đảng và nhà nước ta?) gây ra “những hệ lụy không đáng có” (là sợ bị đảng và nhà cầm quyền có cơ đàn áp, bắt bớ tù đầy, phá nát CLBLHĐ?).

Như vậy là các anh, những người sáng lập CLBLHĐ, vẫn chưa vượt ra khỏi sự sợ hãi khi muốn đi vào một cuộc đấu tranh mới, cho cái lý tưởng của Lê Hiếu Đằng mà các anh nêu ra như lý do thành lập CLBLHĐ, nhưng lại không dám hành động quyết liệt như Lê Hiếu Đằng (ra khỏi đảng, có lời nói, hành động đấu tranh đòi dân chủ đa đảng, kêu gọi thành lập đảng đối lập Dân chủ Xã hội...). Chính sự sợ hãi khiến các anh cố làm cho “đảng ta” hiểu rằng, việc thành lập CLBLHĐ vẫn không làm mất lập trường giai cấp, vẫn chung niềm tự hào với đảng về quá khứ (sai lầm) “chống Mỹ cứu nước, giải phóng dân tộc”, vẫn trung thành với đảng (không ly khai), không phải để chống đảng mà chỉ “chống lại một bộ phận cầm quyền thoái hoá biến chất phản dân chủ...”, vẫn có chung niềm tự hào quá khứ oai hùng với đảng, bằng cách nêu lên thành tích “từng hoạt động bí mật trong lòng Sài Gòn, từng vào sinh ra tử, ném trái tù đầy tra tấn của một chế độ do thực dân và đế quốc nuôi dưỡng...”.

Thế nhưng chính những dòng viết này đã cho thấy bản chất “anh hùng rơm” của các anh, nếu có chỉ là anh hùng với đảng CSVN, không phải là anh hùng dân tộc. Vì sao trong quá khứ các anh can đảm đến thế, mà nay lại tỏ ra sợ hãi cố gắng che đậy ý đồ thực sự của mình khi thành lập CLBLHĐ?

Vì trong quá khứ, sở dĩ các anh dám “vào sinh ra tử, ném trái tù đày” vì biết rằng cái các anh gọi là “chế độ do thực dân và đế quốc nuôi dưỡng”, nếu hoạt động chống chế độ này, có bị bắt cầm tù, cũng được an toàn cá nhân (nên các anh mới sống sót đến hôm nay để có cơ hội nắm chính quyền, khoe khoang, tự hào?), không bị đối xử tàn tệ và dễ mất mạng như dưới chế độ độc tài toàn trị cộng sản mà các anh đã làm lạc, tin theo. Phải chăng giờ đây thực tế đã cho các anh biết rõ bản chất độc ác, vô nhân của chế độ hiện tại như thế nào, nhưng chỉ có dấu hiệu “phản tỉnh nửa vời”, vì “sợ” nên còn dấu mặt, dù thâm tâm đang muốn tiêu diệt nó, nhưng lại không dám công khai chống lại nó, vì sợ các công cụ “chuyên chính” (công an, quân đội, nhà tù, pháp trường...) của chế độ nghiền nát; các anh, sợ phải vào tù, sợ mất quyền lợi, bổng lộc và di hại cho gia đình, người thân?

Để kết thúc bài viết này, chúng tôi đề nghị các anh Huỳnh Tân Mẫn, Huỳnh Kim Báu và Lê Công Giàu, hãy vượt qua sự sợ hãi, để làm theo những lời trăng trối cuối đời của một người “bạn chiến đấu thân thiết”, là thay vì thành lập câu lạc bộ mang tên Lê Hiếu Đằng, các anh hãy mạnh dạn làm điều mà anh Lê Hiếu Đằng trước khi chết đã kêu gọi, muốn làm nhưng không kịp, là thành lập ngay “Đảng Dân chủ Xã hội” như một chính đảng đối lập và đối trọng với đảng CSVN. Các anh hãy vận dụng mọi tư thế thuận lợi, “hào quang của quá khứ”, qui tụ những người bạn chiến đấu cũ trong phong trào còn tâm huyết và năng lực làm nòng cốt, thu hút đông đảo các thanh niên, sinh viên, học sinh tham gia tạo thành một chính đảng mạnh, chuẩn bị đưa người ra tranh cử vào các chức vụ dân cử trong chế độ dân chủ đa đảng ở một tương lai không xa. Tương lai này đang ở trong tầm tay. Chúng tôi tin là đa số đảng viên đã nhìn thấy và chính những người lãnh đạo hàng đầu đảng CSVN cũng đã nhìn ra (nên sẽ không còn dám trấn áp cá nhân và các tổ chức dân chủ như 10 hay 20 năm trước đây), mà sẽ biết cách chuyển đổi từ chế độ độc tài độc đảng hiện nay qua chế độ dân chủ như thế nào để “hạ cánh an toàn” cho chính đảng CSVN, không gây xáo trộn chính trị và bất ổn xã hội, nguy hại cho đất nước.

Bởi vì, đó là chiều hướng phát triển tất yếu của thực tiễn và lịch sử Việt Nam, phù hợp với xu thế thời đại toàn cầu hóa chính trị (dân chủ), kinh tế (thị trường tự do hóa) không thể đảo ngược. Tiến trình chuyển hóa chế độ độc tài, độc đảng qua dân chủ đa đảng ở Việt Nam theo qui luật “lượng đổi, chất đổi” đã tích lũy gần đủ “lượng dân chủ” để đổi “chất độc tài” qua “chất dân chủ”, như nước đun sôi đến 100 độ phải bốc hơi; hay thời gian cần và đủ cho con ngài biến thái lột xác thành con bướm. Đó là qui luật khách quan mà ý chí chủ quan của con người không ai có thể cưỡng lại được.

*Các bài viết được đăng tải với sự đồng ý của Đài VOA nhưng không phản ánh quan điểm hay lập trường của Chính phủ Hoa Kỳ.

Thiên Ý

Thiên Ý nguyên luật sư tại Sài Gòn trước 1975, hiện là Chủ tịch Câu Lạc bộ Luật khoa Việt Nam ở Houston.